

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: T. D. H., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-123054-5/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-123054-5/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 6. 2020, č. j. OAM-4240-27/PP-2020. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla I. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona, a byla II. podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů nesprávně posoudily částečně zjištěný skutkový stav a zároveň rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu v rozsahu, který je nutný pro rozhodnutí ve věci, v rámci řízení se dopustily hned několika procesních pochybení, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností a porušily právo žalobce na spravedlivý proces.
3. Nejprve je třeba namítnout, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumal odvolání v rámci odvolacích námitek. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce směřující k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, dokonce se ani nezaobíral tím, jaký skutečný dopad podle něj rozhodnutí bude na rodinný a soukromý život žadatele mít. Toliko povrchně shrnuje, že ve skutečnosti toto posouzení není nutné posuzovat. Správní orgány shodně nepřikládaly sociálním a ekonomickým vazbám žalobce prakticky jakýkoli význam a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu odmítli posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků. Toto pochybení žalovaného zakládá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce uvádí: „Odvolací správní orgán tedy vždy a bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.“
4. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není řádně odůvodněno. Žalobce opakovaně nabádal správní orgán k provedení výslechu své osoby a osoby své partnerky, paní T. K., nar. Stejně i ve vyjádření k podkladům navrhoval explicitně provedení výslechu těchto dvou osob, vzhledem k tomu, že partnerský vztah lze jen obtížně doložit formálními doklady! Nelze od účastníka a jeho partnerky očekávat, že budou společně nakupovat nábytek či dovolené, jen aby správnímu orgánu dokázali, že spolu sdílí i finance a plánují budoucnost! Správní orgán vyzýval účastníka k dokládání vztahu v jen velmi obecné rovině, čemuž se účastník řízení pokusil dostat dle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Závěr správních orgánů, že nebylo prokázáno ani společné bydlení obou osob v době podání žádost o přechodný pobyt, je v takovém případě naprosto nepodložený a naopak v rozporu s prokázaným skutkovým stavem. Žalobce nejenže vyzýval správní orgán k provedení výslechu, nicméně správní orgán měl také veškeré potřebné kontaktní údaje přinejmenším na osobu žalobce, jeho partnerky a rodičů žalobce. Žalovaný vůbec nerozhodoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, když vyzdvihoval a hodnotil pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, namísto toho, aby objektivně zhodnotil skutkové okolnosti svědčící ve prospěch i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v neprospěch.

5. Žalobce trvá na tom, že spisový materiál obsahuje dostatečný podklad k potvrzení jeho tvrzení, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť sdílí společnou domácnost se svou partnerkou, která je občanem České republiky. Ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a žije s ním ve společné domácnosti. Správní orgány odmítají možnost přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie na základě výše specifikovaného ustanovení, neboť v řízení nebyla dostatečně prokázána trvalost a opravdovost partnerského vztahu, respektive že nebyly doloženy doklady toto prokazující. Žalobce je přesvědčen, že k posouzení splnění podmínek zákona o pobytu cizinců nelze přistupovat tak, jak to činí správní orgán, naprosto formalisticky. Žalobce doložil v průběhu řízení řadu rozličných dokumentů dokládajících společný partnerský život s T. K., která pokud nebyla pro správní orgány dostačující, měla být nanejvýš uvedena do kontextu v rámci navrhovaných výsledků. Pokud správní orgány měly jakékoliv další pochybnosti o tvrzeném a prokazovaném skutkovém stavu, měly povinnost dále skutkový stav zjišťovat, provést žalobkyní navrhované výsledky, předvolat osoby, které sepsaly čestná prohlášení na podporu tvrzení žalobce k provedení výsledku svědků, provést pobytovou kontrolu, vyzvat k doložení konkrétních dokladů ad. Vzhledem k tomu, že tak neučinily, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, nezákonností spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
6. Zamítnutí žádosti z důvodu nedoložení dokladů dokládajících trvalé partnerské soužití je nejen přepjatým formalismem ve smyslu trvání na dokazování naprosto nesmyslným a neefektivním způsobem nepřiléhavým individuální situaci účastníka správního řízení, ale zejména dokazuje naprosté nepochopení smyslu příslušných ustanovení. Žalobce pro vysvětlení odkazuje na fakt, že i Nejvyšší správní soud přiznává, že není jediný společenský úzus, který by všichni museli následovat, co se týče společenských vztahů. Tím méně lze pak po partnerech vyžadovat, aby dokládali např. společný bankovní účet, nákup automobilu, smlouvu o zájezdu či faktury z hotelu, jak vyžaduje správní orgán! Správní orgány kontinuálně s železnou pravidelností vyžadují po účastnících řízení dokládání partnerského vztahu způsobem, kterému by ani běžný občan v dlouholetém partnerském svazku nedostál! Takovéto požadavky jsou nejen nesmyslné, ale v rozporu se smyslem a účelem zákona. Žalobce si dovoluje připomenout, že správní soudy v mnoha případech již definovaly, že otázku vztahu obdobného vztahu rodinnému je nutno posuzovat materiálně a nikoliv vycházet z formálního posouzení. Lze odkázat například na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j.: 5 Ca 266/2009 – 35-37 ze dne 2. 2. 2013, kde tento výslovně uvedené konstatuje a uzavírá k § 15a zákona, že “nejedná se o podmínku formální, ale je třeba v každém posuzovaném případě individuálně zkoumat, zda jde skutečně o nepředstírané pouto rodinného typu a je tak možno hovořit o trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému”. Žalobce a jeho partnerka žijí skromným, neokázalým způsobem. Existenci svého vztahu doložili na hranici představitelných možností a není bohužel v jejich možnostech pořídit si zájezd či automobil jen v reakci na požadavek správního orgánu. To, že správní orgán tento typ dokladů explicitně požaduje a při jejich nedodání reaguje zamítnutím žádosti, považuje žalobce za účelový, nezákonný postup hraničící se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zvůli správního orgánu.

7. Za jednoznačné porušení principů dobré správy a především pak výše zmíněné ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je pak nutno považovat naprosté ignorování základní zásady správního řízení a to zásady přiměřenosti, která mimo ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona, dle které plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce v návaznosti na to namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. Je evidentní, že správní orgán I. stupně ani žalovaný se zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení dostatečně nezabývaly, ne-li vůbec. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl k posouzení přiměřenosti toto: „Při posuzování žádosti podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán posuzuje trvalost tvrzeného partnerského vztahu, který není manželstvím, a to podle kritérií zde uvedených. Posuzování přiměřenosti nad uvedený rámec by bylo v rozporu se smyslem citovaného ustanovení. Je třeba konstatovat, že pokud správní orgán rozhodující o žádosti dospěje k závěru, že deklarovaný vztah neodpovídá stanoveným požadavkům, tudíž není vztahem trvalým, není prostor pro posuzování dalších aspektů přiměřenosti“. Takový postup je v rozporu jak s mezinárodněprávními závazky České republiky, tak s § 68 odst. 3 správního řádu a požadavky kladenými na odůvodnění správních rozhodnutí a tedy nezákonný, přičemž i v tomto směru je nutné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Pokud zákon sám definuje osoby, které jsou rodinnými příslušníky, pak je logicky nutno umožnit jiným osobám, být posouzeny jako osoby, které mají vztah takovému vztahu obdobný. Při takovém posouzení je nutno zkoumat fakticitu takového vztahu a náležitě posoudit, jaký vztah mezi těmito osobami panuje. To se však nestalo.
8. Posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny v napadeném rozhodnutí bylo povinností žalovaného i správního orgánu prvního stupně a je nutné zdůraznit, že žadatel tento rozpor namítal. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2016 č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, ve kterém sou uvádí, že: „Lze souhlasit se závěry správních orgánů i krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení. Nicméně nelze přehlížet, že ve stejné době byla Česká republika vázána i mezinárodní a evropskou právní úpravou, zejména pak Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8 garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o povolení pobytu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015 - 30, uvedl, že „[...]u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 2 téhož ustanovení) [...] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Kasační soud tedy dovodil, že i přesto, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“ Vzhledem k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu, ale také procesní aktivitě žalobce v tomto směru, musela být správním orgánům nutnost tohoto přezkumu zcela zjevná.

9. Žalobce v této souvislosti cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2012 ze dne 6. 8. 2013, kde Nejvyšší správní soud doslova uvádí následující: „Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. ...“
10. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 57 A 6/2016 – 81 ze dne 28. 3. 2017, ve kterém tento uvádí doslova následující: „Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výslech cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, č.j. 57A 75/2014-52, kde byl výslech považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výslechu žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výslechu dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výslech slouží k tomu, aby cizinec předešel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy pokračování 10 57A 6/2016 správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“ Žalovaný i správní orgán prvního stupně tedy pochybily, pokud se poté, co se rozhodly žádosti žalobce nevyhovět, nešly se blíže zjišťovat skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti pro konkrétní případ žalobce. To vše navzdory té skutečnosti, že z učiněných skutkových zjištění bylo zjevné, že žalobce má na území nejen celou svou rodinu, ale také svou partnerku, se kterou má pevný trvalý partnerský vztah. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 81/2016 – 33 ze dne 25. 5. 2016, ve kterém tento judikuje, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaný však postupoval i v rozporu s takovýmto požadavkem, a to ve směru k řadě rodinným příslušníků, z nichž zejména jeho partnerka je občankou České republiky.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Shrnula obsah napadeného rozhodnutí, v plném rozsahu na něj odkázala a zdůraznila, že k zamítnutí žádosti vedla skutečnost, že vztah žalobce není ve smyslu judikatury kasačního soudu vztahem trvalým ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců

IV.

Ústní jednání

12. V rámci ústního žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních. Zástupce žalobce akcentoval nedostatečné zjištění skutkového stavu z důvodu neprovedení výslechů navržených žalobcem a neprovedení pobytové kontroly.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobce v první řadě v žalobě vyjevil argumentaci podporující závěr, že napadené, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobce, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobce, podrobil přezkumu jejich zákonnosti.

16. Předmětem sporu je posouzení, zda správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav pro závěr, že žalobce není trvalým partnerem občanky České republiky, s níž by žil ve společné domácnosti, a tedy není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že *„za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“* Žalobce konkrétně zpochybňuje skutečnost, že ze strany správních orgánů nebyl proveden výslech žalobce a jeho partnerky, slečny T. K., za účelem zjištění povahy a trvání jejich vztahu.
17. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že skutkový stav byl zjišťován v dostatečném rozsahu. Je třeba zdůraznit, že žalobci byl v rámci správního řízení transparentně poskytnut prostor k představení skutkové verze reality stran naplnění podmínek uvedených v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 24. 3. 2020, č. j. OAM-4240-11/PP-2020 prvoinstanční orgán zcela jasně a adresně formuloval skutečnosti, které musí žalobce tvrdit a následně prokazovat, aby bylo možné uzavřít, že jeho vztah vykazuje nezbytnou míru intenzity a závažnosti, a tedy že jde o vztah trvalý. Žalobce však i přes precizní výzvu žádné takové okolnosti v průběhu správního řízení netvrdil, o povaze svého vztahu se slečnou K. neuvedl nic. Za této situace nelze správním orgánům klást k tíži, že neprovedly výslech žalobce a jeho partnerky, stejně jako pobytovou kontrolu, neboť žalobce nevyjevil žádné okolnosti, k nimž by mělo být vedeno důkazní řízení. Indicie o trvalosti vztahu ostatně nevyplývají ani z listin, které žalobce předložil v průběhu správního řízení - zejména jde o prohlášení partnerky žalobce, v němž partnerka uvádí, že se žalobcem sdílí domácnost až od 4. 4. 2020, tj. společné bydlení bylo podle jejího tvrzení zahájeno až po podání žádosti, k němuž došlo dne 11. 3. 2020. Při absenci tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit určitou vyšší intenzitu vztahu žalobce a jeho partnerky (například dlouhodobé sdílení domácnosti, společný potomek, či hypoteční úvěr), správní orgány nemohly postupovat jinak, než žádost žalobce zamítnout.
18. Napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci nemohlo způsobit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 – 41), podle něhož posouzení dopadů rozhodnutí na poli cizineckého práva do soukromého a rodinného života cizince vyžaduje po vnitrostátních orgánech Evropský soud pro lidská práva v rámci závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy nebo z práva na účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 13 Úmluvy za situace, v níž žalobce v tomto směru předestře v rámci správního řízení konkrétní argumentaci stran této otázky. V nyní projednávané věci žalobce v podaném odvolání spatřoval nepřiměřenost rozhodnutí toliko v tom, že v jeho důsledku by byl odloučen od své partnerky. S ohledem na skutečnost, že ve správním řízení nebyly prokázány žádné okolnosti, z nichž by vyplývala hloubka či intenzita

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

daného vztahu (viz bod 17 rozsudku), nepřipadá takto vymezený zásah do právní sféry žalobce vůbec v úvahu.

19. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

20. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nežádala jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 3. května 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.